

Educar en la catalanitat

written by Fèlix Rabassa i Martí | 31 d'agost de 2019

Els darrers anys estem essent testimonis de com la llengua catalana recula en tots els àmbits. Recula pel que fa el seu ús, en el cinema, en la televisió, en l'administració de justícia, en les xarxes socials i en una colla més de camps. I veiem com és entre els joves on el català ho té més complicat per esdevenir la llengua de referència a Catalunya i als Països Catalans.

Fa ben poc vam conèixer una dada ben preocupant, apareguda a l'informe anual de 2018 de Plataforma per la Llengua. Només un 14,6% de les converses entre joves a les àrees urbanes de la Catalunya sota administració espanyols són en català. Un 14,6%! Aquesta dada hauria de fer saltar totes les alarmes pel que fa la salut de la llengua a qualsevol país normal. Però en aquesta Catalunya autònoma que gestiona el processisme, el Govern –format per JxC i ERC, partits polítics presumptament independentistes- no ha fet ni tan sols esment de forma oficial amb una compareixença pública, d'aquesta notícia tan funesta per a la nostra llengua. I quines accions efectives porta a terme el nostre Govern per fer del català la llengua socialment hegemònica a Catalunya? Cap ni una. La deixadesa del Govern català pel que fa el foment de l'ús social del català és total i absoluta. Ni declaracions planyent-se d'aquesta realitat tan preocupant ni accions per modificar-la. Silenci i inactivitat.

És evident que el català recula. Ho veiem arreu. I el de l'ús que en fa el jovent català i catalanoparlant és un altre d'aquests àmbits on la davallada és més palmària. La gran majoria dels joves de llengua materna catalana viuen en indrets del país on el català ja fa anys que és una llengua minoritzada i minoritària. El fet de viure en un ambient espanyolitzat, amb televisió, música, videojocs, xarxes socials i companys de classe d'expressió castellana, fa que el

jovent catalanoparlant, inevitablement es castellanitzi. Ho veig –tots ho veiem- cada dia en les converses que sento pel carrer i als transports públics. I què vol dir, això? Que els nostres joves assumeixen el castellà com a llengua també pròpia, una llengua que en molts moments de la seva vida adquireix una importància, fins i tot, molt superior a la de la seva llengua materna, el català. No us heu fixat que els joves catalanoparlants s'expressen majoritàriament en castellà a les xarxes socials? No us heu fixat que, a excepció d'unes quantes comarques interiors, parlen un català molt castellanitzat que fins fa pocs anys només es sentia a Barcelona i la seva àrea metropolitana? El Barcelonès, el Baix Llobregat, el Maresme, els Vallesos, la Selva de Marina, els Penedesos, el Bages i bona part del Camp de Tarragona, són ben castellanitzats. Els nois i noies catalanoparlants d'aquestes comarques no parlen gaire en català i quan ho fan és amb un accent, amb un deix, clarament acastellanat.

Cal dir que la responsabilitat dels pares en aquesta qüestió és cabdal. Per fer que el teu fill sigui català i mantingui la catalanitat no n'hi ha prou amb posar-li de nom Arnau o Mireia. La majoria dels pares i mares catalanoparlants no han educat els seus fills en la catalanitat. I educar en la catalanitat no és només parlar en català als nens, que també. Vol dir fer-los llegir llibres en català, que escoltin música en català –i no només música per a infants-, educar-los en els valors i les tradicions de la catalanitat, ensenyar-los la Història de Catalunya de ben petits. També vol dir que, quan entrin en l'adolescència, s'haurà de fer-los veure que han de fer servir el català en el seu dia a dia, en les relacions amb els seus companys i amics, amb les seves parelles quan en tinguin, a les xarxes socials, arreu. Caldrà que els pares, en aquesta etapa de la vida en què els joves s'obren a tot d'influències externes, la majoria de les quals, malauradament, no catalanes, no es relaxin a l'hora de vetllar pel manteniment de la catalanitat dels fills. Els pares hauran de fer de mestres i guies dels seus fills a l'hora d'impedir

que es descatalanitzin lingüísticament i identitària. Si cal, hauran de vetllar per la catalanitat de l'escola on vagin els seus fills. Tot això també vol dir que els pares hauran d'allunyar tant com puguin els seus fills de la influència del castellà: de la música en castellà, dels llibres en castellà, de la televisió en castellà, de l'oci, al capdavant, en castellà.

Malauradament, com que el Govern català ha abandonat les seves responsabilitats a l'hora de fer que el català sigui la llengua dominant en la societat catalana, si volem que la nostra llengua i la nostra identitat perdurin, haurem de ser els catalans que, individualment o organitzats en associacions de defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura, haurem de suplir amb el nostre esforç i la nostra perseverança la feina que les administracions catalanes, governades per partits suposadament independentistes, no fan. Tanmateix, no hem pas de deixar d'exigir al nostre Govern que legisli i, sobretot, faci complir les lleis el compliment de les quals serien beneficioses per a la nostra llengua. Mentrestant, haurem de ser nosaltres que haurem de maldar per evitar que el llegat identitari dels nostres avantpassats, de la gent que va viure en el passat en aquesta terra, que en va afaïçonar la cultura i en va delimitar les fronteres, es perdi sense remei. L'avenir de la nostra llengua i de la nostra identitat és a les nostres mans.